5 rok wydawnictwa. № 23.

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata
Rocznie . . marek 36.—
Półrocznie . „ 18.—
Kwartalnie . „ 9.—
Miesięcznie . „ 3.—

Zgierz, d. 5 Czerwca 1920 r.

Cena ogłoszeń
za wiersz . —. 2.00 fen.

Wychodzi w soboty.

KUPUJCIE POŻYCZKI PAŃSTWOWE!

Niech nie będzie nikogo, ktoby tą drogą nie przyczynił się do budowy Państwa Polskiego.

O GOSPODARKĘ FINANSOWĄ MIAST NASZYCH.

Trudności natury finansowej, będące wynikiem długoletnej wojny, w żadnej może dziedzinie nie występują tak silnie, jak w dziedzinie gospodarki samorządowej.

Gdy państwo w dążeniu do przywrócenia zachwianej równowagi finansowej i gospodarczej posługiwać się może licznemi środkami (uchwalanie nowych podatków, wprowadzanie monopoli i ceł, korzystanie z kredytu wewnętrznego i zagranicznego, wreszcie druk banknotów), miasta skrępowane są pod tym względem znacznie więcej, przyczym liczyć się muszą ze względami na ogólną polityką finansową państwa.

W tych warunkach stan finansowy miast naszych w chwili obecnej jest wysoce niekorzysty. Pomijaąc to, że miasta nasze od dłuższego czasu nic prawie nie łożą na inwestycje miejskie, że stan urządzeń miejskich jest w najwyższym stopniu zaniedbany, długi miast wzrastają nieustannie, przybierając rozmiary zastraszające.

Zaznaczyć należy, iż olbrzymie kredyty uchwalane są na potrzeby wyłącznie konsumcyjne, na opędzenie najpilniejszych wydatków bieżących. Zjawisko to najdokładniej może ilustruje przykład Warszawy.

Do dnia 10 października r. 1915, t. j. do chwili zaciągnięcia pierwszej pożyczki wojennej, dług Warszawy wynosił niespełna 100 000 000 mk. Cyfra ta do 1 kwietnia 1918 r. wzrosła do zgórą 240 000 000 mk.

Od tego czasu miasto, że względu na zwiększone koszty admistracji, zmuszone było zaciągnąć cały szereg nowych pożyczek, tak, iż cyfra długu Warszawy przekraca 400 000 000 mk., na jednego więc mieszkańca wypada w przybliżeniu 400 mk.

W zestawieniu z obdłużeniem miast zagranicznych cyfra ta nie jest zbyt wielka. Frankfunt n/M. miał w r. 1916 327 mil. mk. długów, na jednego mieszkańca około 736 mk., Paryż w. r. 1915 — 2½ miljarda franków, na jednego mieszkańca 816 fr., Lwów w r. 1915/15 — 47 miljonów koron, na jednego mieszkańca 212 koron.

Należy jednak mieć na uwadze, że miasta zaciągały pożyczki na cele inwestycyjne. Wzrastające cyfrze długów odpowiadała wzrastająca wartość urządzeń inwestycji miejskich (majątek wielu miast niemieckich przewyższył cyfrę ich długów), z 400 zaś miljonów, stanowioncych obecnie dług Warszawy, 300 miljonów miasto wydało na opędzenie wydatków bieżących, wskutek czego zadłużenie Warszawy częściowo jedynie równoważy się wzrostem wartości majątku miejskiego, nagromadzonego jeszcze przed wojną.

Dług Warszawy nie byłby tak grożny, gdyby miasto po okresie wstrząśnień zdołało wreście przywrócić równowagę w swym budżecie. Tak jednak niestety nie jest. Wraz z wzrostem drożyzny i nieustannie postępującą deprecjacją waluty naszej wydatki miasta będą z konieczności wzrastały, dług Warszawy w dalszym ciągu będzie się powiększał.

Gdyby miasto zerwało z polityką półśrodków i rozpoczęło rzeczywistą sanację finansów miejskich, nakładając wysokie świadczenia podatkowe na tę sferę ludności, która istotnie płacić może i płacić powinna, możnaby złagodzić ten stan rzeczy.

Równowagę finansową miasta przywrócić może jedynie szerokie zastosowanie podatków bezpośrednich, obarczających przeważnie warstwy, dla których wojna była dobrym interesem.

Nasuwają się tu zwłaszcza cztery rodzaje podatków, których miasto dotychczas bądź nie wykorzystało wcale, bądź niedostatecznie podatek dochodowy, od przyrostu wartości, od zysków wojennych i od wartości nieruchomości.

Podatek dochodowy wprowadzony został rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1919 r. Pomino jednak, że podatek obowiązuje już zgórą od roku, prace przygotowawcze do poboru tego podatku nie zupełnie jeszcze zostały ukończone i miasto z tego tytułu chwilowo niema żadnych wpływów. Zadanie jest tu częściowo utrudnione przez brak katastrów podatkowych, oraz brak wyrobienia obywatelskiego, przejawiający się w powszechnem niemal uchylaniu się od płacenia stawek, wynikających z istotnej cyfry dochodu. W każdym razie życzyćby należało, by magistrat jaknajprędzej zakończył prace przygotowawcze do poboru tego podatku.

Podatek od przyrostu wartości wprowadzony został dnia 20 czerwca r. 1919, również rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych. I to jednak źródło dochodu zostało przez Magistrat zaniedbane, już bowiem po ogłoszeniu statutu wszczęto zasadniczą dyskusję, czy wzrost wartości jest istotny, czy też jest jedynie wynikiem deprecjacji pieniądza. Nie wdając się zasadniczo w rozstrząsanie tego zagadnienia, uznać należy, iż Magistrat jaknajprędzej skorzystać powinien z przysługującego mu prawa poboru tego podatku.

Podatek od zysków wojennych, którego wprowadzenie planowało początkowo miasto, przejęty został następnie przez rząd. Rząd jednak, jak dotychczas, żadnych zysków z tego źródła nie czerpie, nie będąc widocznie w możności opanowania t. zw. zysków paskarskich. Sądzić należy, iż miasto prędzejby z trudnościami temi dało sobie radę; podatek ten np. wprowadzony już został w Kaliszu i daje dość poważny dochód.

Wreszcie podatek od wartości nieruchomości zamiast, jak dotychczas, od dochodu z nieruchomości, wprowadzony został w całym szeregu miast niemieckich (Kolonja, Wrocław i inne), dając rezultaty jaknajkorzystniejsze.

Podatki powyższe obarczyłyby jedynie klasy posiadające, wyłączając jeden podatek dochodowy, którego ciężary rozłożone są równomiernie na wszystkie warstwy społeczne. By jednak wstąpić śmiało na drogę sprawiedliwej i celowej polityki podatkowej, należy się wyzbyć tych wszystkich motywów egoistycznych i klasowych, które w wielu wypadkach stają na przeszkodzie do urzeczywistnienia doniosłych dla gospodarki miejskiej reform.

Wiadomości miejskie.

Posiedzenie Rady Miejskiej odbędzie się we wtorek, dnia 8 czerwca r. b., o godzinie 6 wieczorem z następującym porządkiem obrad:

1) Odczytanie protokułu;
2) Propaganda pożyczki państwowej;
3) Podwyższenie pensji pracownikom miejskim;
4) Sprawa subsydjum dla Państwowego Komitetu Pomocy Dzieciom;
5) Komunikaty Magistratu;
6) Wolne wnioski.

Powołanie rocznika 1895 i 1902. Na zasadzie zlecenia władz wojskowych dokonany został spis mężczyzn, urodzonych w roku 1895 i 1902, którzy powołani będą do czynnej służby wojskowej. Termin poboru nie jest jeszcze wyznaczony.

Wręczenie sztandarów. Proszeni jesteśmy o zamieszczenie co następuje:

Niezapomniany dzień święciła Łęczyca 23 b. m. Społeczeństwo ziemi Łęczyckiej wręczało sztandary pułkom, złożonym w znacznej części z ziemi tej synów, mianowicie: 37 pp. i 2 pułkowi strzelców konnych.

Uroczystość zaszczycili obecnością przedstawiciel Naczelnego Wodza, minister spraw wojskowych, gen. Leśniewski, oraz biskup polowy W. P. ks. Gall. Obecni byli też: Dowódca O. Gen. Łódź — gen. Olszewski, Dowódca O. Gen. Kielce — gen. Frankowski, Szef Sztabu ppułk. Kuchnika, dowódcy obdarowanych sztanoarami pułków: mjr. Kuś i mjr. Bogdański, liczny zastęp oiicerów, delegacje Oddziałów O. Gen. Łódź i t. d. Prócz tego w uroczystościach wzięły udział szkoły, straże ogniowe, korporacje i zrzeszenia, tłumy publiczności, jednym słowem cała Łęczyca i jej okolice.

Uroczystość rozpoczęła się mszą polową rynku Łęczyckim, celebrowaną przez biskupa Galla w asystencji licznego kleru. Podniosłe kazanie wygłosił ks. poseł Nowakowski. podnosząc bochaterskie czyny, dokonane przez pułk ziemi Łęczyckiej w obronie Ojczyzny. Po poświęceniu skrzących się złotemi haftami sztandarów i wręczeniu ich przez ministra woiny dowódcom pułków, w imieniu Komitetu fundacyjnego przemówił pięknie dr. Ziemnicki, kończąc okrzykiem na część Rzeczypospolitej, Naczelnika Państwa i Armji polskiej. Następnie odbyła sie ceremonja wbijania gwoździ w drzewca sztandarów, wreście defilada sztandarów przed zgromadzonymi w rynku oddziałami. Zakończeniem uroczystości była defilada przed generalicją, w której wzięły udział wojsko, szkoły, skauci, straże ogniowe z Łęczycy i okoliczne, wreszcie liczna banderja konna, złożona z włościan. Podczas defilady tłumy zgromadzonej publiczności wznosiły bez przerwy entuzjastyczne obrzyki na część armji polskiej i marszałka Piłsudskiego. Defilujące pensjonarki łęczyckie obrzuciły generalicję i oficerów deszczem barwnego kwiecia.

O godz. 2 popoł. rozpoczął się bankiet dla przybyłych gości w Sali miejscowego teatru. Mowy wygłosili: minister wojny gen. Leśniewski, gen. Olszewski, dowódcy honorowych pułków, weteran z r. 1863, ziemianin — p. Betticher, poseł Kamiński, dr. Kiedrzyński i wielu innych. We wszyktkich przemówienian brzmiała nuta najgłębszego podziwu i czci dla bohaterskiego żonierza polskiego, dokonywującego z cichem poświęceniem czynów epokowych.

Na najwyższe uznanie zasługuje wzorowy ład i niezamącony niczem porządek, pannjący w ciągu całej uroczystości. Zasługa to niemała organizatorów uroczystości, których doświadczoną rękę czuć było w każdym szczególe. Podkreślić też wypada serdeczną, iscie staropolską, gościnność, z jaką społeczeństwo miejscowe podejmowało przybyłych z różnych stron licznych gości, stwarzając w ten sposób atmosferę miłą, ciepłą, a przepojoną jednocześnie najszczerszym sentymentem dla tych, co są dziś dumą i chlubą Narodu.

Obywatełom ziemi Łęczyckiej należy się głębokie cześć i podzięka za szczodry dar — sztandary pułkowe, które będą najdroższym sercu żołnierskiemu klejnotem. Za tę ofiarność, która cementuje niwzruszalny związek pomieędzy ziemią Łęczycką a dziećmi jej — żołnierzami 37 pp. i 2 p. strz. kon., — pułki te, jak wyraził się pięknie mjr. Bogdański, dziekować będą nie słowami, lecz rycerskim niezniszczalnzm czynem. Dewizą będzie im, jak mówi napis na otrzymanych sztangarach: „Honor i Ojczyzna!".

Nasze pożyczki. Ministerstwo Skarbu komunikuje:

Ministerstwo ustaliło już zasady przyszłej pożyczki przymusowej, której pobór ma się rozpocząć natychmiast po zamknięciu subskrypcji obecnie rozpisanych pożyczek. Projekt ustawy o przygotowaniu pożyczki przymusowej będzie wniesiony w najbliższych dniach i zawiera następujące istotne postanowienia:

1) Pożyczka przymusowa będzie pożyczką rentową, to znaczy, nie będzie określony termin, w którym Państwo ma zwrócić wpłacony kapitał;

2) Oprocentowanie ma wynosić 3 (trzy) od sta;

3) Do zapłacenia pożyczki będą pociągnięte zarówno osoby fizyczne, jak i wszelkie osoby prawne, trudniące się działalnością gospodarczą;

4) Obowiązek opłacania pożyczki ciąży na wszystkich, którzy albo mają majątek ruchomy lub nieruchomy, wyższy od 50000 marek, albo dochód roczny z płacy wyższy od 25000,— mk., lub wreście prowadzą jakiekolwiek samodzielne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe;

5) Pożyczka będzie rozdzielona według stopy progresyjnej i to w dwóch ratach; rozdziału pierwszego dokonają władze skarbowe na podstawie już wymienionych podatków bezpośrednich, a drugą ratę rozdżieloną specjalne komisje, uwzględniając stosunki wojenne, wzbogacenie się w czasie wojny, rentowność przedsiębiorstw i t. p. okoliczności;

7) Ostateczna suma pożyczki przymusowej będzie ustalona po zamknięciu subskrybcji na pożyczki obecne i oczywiście zmniejszy się automatycznie w miarę wyższego pokrycia tych pożyczek, zwłaszcza długoterminowej, która uwalnia od pożyczki przymusowej.

Odezwa Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych do ludności rolniczej w przedmiocie dzierżaw przymusowych.

Wypadki wojenne sprowadziły ogólne obniżenie produkcji rolnej w Polsce. Wiele ziemi leży niezagospodarowanej, a ludność odczuwa dotkliwy brak zboża, które dla zaspokojenia najpierwszych potrzeb trzeba sprowadzać z zagranicy, podczas gdy podniesienie produkcji i należyte zużytkowanie ziemi dla celów rolniczych mogłoby potrzebom powyższym w znacznej mierze zadośćuczynić. Staje się tedy rzeczą bardzo ważną, ażeby jaknajwięcej ziemi było uprawionej.

Dla osiągnięcia tego celu uchwalił Sejm Ustawodawczy w ostatnich czasach dwie ustawy. Pierwsza z nich z 13-go lutego 1920 roku (Dz. Ust. № 17 z dnia 25 lutego 1920 roku poz. 86) upoważnia Rząd do udzielania pożyczek z kredytu w wysokości jednego miljarda marek na zagospodarowanie gruntów leżących odłogiem lub odłogiem zagrożonych. Druga z 18 marca 1920 r. (Dz. Ust. № 28, poz. 165) poddaje obowiązkowi przymusowego wydzierżawiania grunty leżące odłogiem, a zdatne pod uprawę rolną, których właściciel lub posiadacz uprawić nie może.

Ustawa pozostawia właścicieiom niezagospodarowanych użytków rolnych możność ich wydzierżawienia w drodze dobrowolnej umowy w terminie przez Ustawę wskazanym. Dopiero na wypadek, gdy właściciel z tej możności nie skorzysta, przysługuje organom rządowym prawo wydzierżawienia odnośnych gruntów w drodze przymusowej. W roku bieżącym przysługuje to prawo organom rządowym w czasie od 20 marca do 1 lipca.

W interesie całego społeczeństwa, w szczególności w interesie każdego posiadacza ziemi, nie mogącego jej uprawić oraz w interesie rolników. mających środki do uprawy, a nie posiadających ziemi, leży współdziałanie w podjętej akcji. W tym celu właściciele i posiadacze gruntów, nie mogących ich uprawić dla braku środków czy z innych przyczyn, winni przedłożyć Starostwom wykazy niezagospodarowanych swych gruntów. Rolnicy zaś, którzyby mogli pracować zamodzielnie na roli, zwłaszcza bezrolni i małorolni, winni się zgłaszać do Komitetów Gminnych Pomocy Rolnej (w b. zaborze austrjackim — zwierzchności gminnych), ażeby otrzymać w miarę możności do uprawy niezagospodarowane użytki. Na podstawie tych zgłoszeń zostaną sporządzone wykazy gruntów niezagospodarowanych, oraz spisy rolników, pragnących wziąć takie grunty w dzierżawę, poczem grunty te zostaną oddane kandydatom w dzierżawę przez starostów na warunkach w ustawie wskazanych. Termin umowy dzierżawnej trwać może najdłużej do 1924 roku.

Osoby, któreby przeciwdziałały osiągnięciu tych w interesie powszechnym podejmowanych zadań, ustawa pozwala karać grzywną do 100000 marek lub aresztem do 6-ciu miesięcy.

Nie wątpię jednak, że sama świadomość tego wielkiego zadania społecznego, któremu służyć ma ustawa, uczyni zbytecznem stosowanie kar, a podjęta akcja spotka się z całkowitem

zrozumieniem ze strony interesowanej ludności, gdyż jedynie tą drogą ulżyć można ciężkim warunkom żywnościowym, w jakich się państwo znajduje.

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1920 r.

Minister Dr. Bardel.

Szkoła Dokształcająca i Kursy Handlowe. W poniedziałek, dnia 7 czerwca, o godz. 7-ej wiecz. w lokalu szkolnym przy ul. Łęczyckiej № 4 odbędzie się uroczyste zakończenie roku szkolnego w Szkole Dokształcającej i na Kursach Handlowych, na które zaprasza się wszystkich, interesujących się szkolnictwem zawodowem.

Rejestracja strat wojennych. Termin rejestracji strat wojennych, jak doniesiono nam, przedłużony został do 1 sierpnia b. r. Termin ten jest ostateczny, wobec czego wszystkie dotychczas jeszcze niezarejestrowane straty winny być natychmiast głoszone do Miejscowej Komisji Szacunkowej Strat Wojennych w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej № 57.

Czas letni w Magistracie. Biura Magistratu w ciągu czasu letniego otwarte są dla publiczności od godz. 7½ do 2 po poł.

Spis rolników i właścicieli inwentarza żywego. Na zasadzie rozporządzenia Ministra Aprowizacji dokonany będzie w tych dniach spis właścicieli gruntów i inwentarza żywego. Zainteresowani proszeni są o podanie jaknajściślejszych danych, gdyż winni podania niedostatecznych danych lub podania jawnie i rozmyślnie fałszywych danych będą karani w myśl art. 9 i 10 Ustawy z dnia 18 listopapa 1919 r. o obrocie ziemiopłodami i rozporządzenia Ministra Aprowizacji o przeprowadzeniu statystyki ziemiopłodów gospodarstw rolnych. Spisu dokonywać będą czynniki tutejszej Policji Państwowej.

Pasanie krów w lasach miejskich. Magistrat względnie Delegacja Leśna ze względu na ochronę lasów i liczne zagajniki zniewolony był w tym roku zabronić zupełnie pasania krów w niektórych rewirach leśnych, wyznaczając do pasania krów rewir 4 i 5 na Okręgliku i 7 rewir na Kargulcu. Na skutek podania właścicieli krów, zamieszkałych na przedmieściu Przybyłów, którym wyznaczone przez Magistrat miejsca do pasania krów były za odległe, wyznaczono dodatkowo jeszcze część lasu Dąbrowskiego po lewej stronie szosy Piątkowskiej z warunkiem, że bydło pędzone będzie tylko szosą Piątkowską, a nie po miedzach i przyjęty zostanie na koszt właścicieli krów jeden dorosły pastuch.

Ogólne Zebranie Cechu Ślusarskiego odbyło się dnia 16 maja r, b. w lokalu przy ul. 3 maja. Po zagajeniu posiedzenia przyjęto do Cechu 4 majstrów i zapisano 1 ucznia. Następnie przystąpiono do wyborów nowego Zarządu na okres 3-letni w myśl przepisów cechowych. Jednocześnie poproszono ustępujących z zarządu w osobach pp.: Szymczaka Ludwika (starszy), Brauna Franciszka (podstarszy), Suwalskieko Antoniego (sekretarza) o ponowne przyjęcie mandatów i temu życzeniu uczyniono zadość. Zarządowi wyrażono szczere podziękowanie za sumienną i skuteczną dotychczasową pracę.

Nokoniec zebrano Mk. 600.— na cele plebiscytowe. która ta suma wpłacona została do tutejszego Komitetu Plebiscytowego za odnośnym pokwitowaniem.

Ruch rzemieślniczy. Dnia 30 i 31 maja i 1 czerwca r. b. odbył się w Warszawie zjazd przedstawicieli Stowarzyszeń Rzemieślniczych, zwołany przez Radę Centralnego Towarzystwa Rzemieślniczego. W zjeździe brali udział przedstawiciele wszystkich miast Rzeczypospolitej, ze Zgierza zaś pp.: Wojda (cech szewcki), Ziemiński i Władysław Bloch (cech sukienniczy), Skrobiszewski Władysław (cech murarzy i stolarzy), Jakubowski (cech piekarski), Dąbrowski (cech rzeźniczy), Braun (cech ślusarski). Szczegółowe sprawozdanie zjazdu podane będzie do wiadomości po dostarczeniu nam odpowiedniego materjału.

Zakaz przewozu artykułów wyłączonych od wolnego obrotu. Rozporządzeniem z dnia 13 marca r. b. Minister Poczt i Telegrafów urzędom pocztowym zabrania przyjmowania i przewozu przesyłek pocztowych, zawierających artykuły wymienione poniżej.

Ograniczeniu temu podlegają przesyłki pocztowe tylko w obrocie wewnętrznym, t. j. w obrębie b. zaboru austrjackiego i b. Królestwa Kongresowego, z wyłączeniem b. dzielnicy pruskiej i Ziem Wschodnich, z któremi to dzielnicami dotychczas nie nawiązano pełnego ruchu paczkowego.

Ograniczenia niniejsze nie obowiązują na obszarach plebiscytowych.

Ograniczeniu podlegają: Zboże (żyto, pszenica, jęczmień, owies) i przetwory zbożowe bez względu na wagę; przetwory ziemniaczane (krochmal, suszonka, płatki ziemniaczane i t. p.) bez względu na wagę; mydło bez względu na wagę; garbniki i ekstrakty do garbowania bez względu na wagę; papier gazetowy (rotacyjny) bez względu na wagę; skóry surowe bez względu na wagę; szerść ponad ½ kg.; wełna ponad ½ kg.; wosk ziemny bez względu na wagę; bielizna osobista, pościelowa i stołowa ponad 2 kompl.; dzianki (trykotaże i wyroby pończosznicze) ponad 2 szt.; nici ponad 6 szpulek; ręczniki ponad 2 szt.; wszelkie tkaniny surowe, bielone i farbowane w sztukach i kawałkach ponad 20 mtr.; ubrania męskie ponad 2 kompl.; łój surowy i topiony i odpadki tłuszczowe zwierzęce bez względu na wagę; ropa naftowa i produkty jej desytalcji bez względu na wagę; artykuły monopolowe, cukier, sacharyna, sól, węgiel bez względu na wagę; spirytus bez względu na wagę, tytuń i wyroby tytuniowe bez względu na wagę; skóry, nabiał, mięso i wszelkie przetwory mięsne bez względu na wagę.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu podwyższono cenę za spirytus, jak następuje: Spirytus mocny 94° w naczyniach 0,6 litra w postaci czystej do wszelkich celów po 124,— mk.,

Wódka mocny 45° w naczyniach 0,6 litra do spożycia po 62.— mk.

Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 11 maja r. b. w przedmiocie dzierżawy łąk i sprzedaży pasz ustawa z dnia 18 czerwca 1919 r. ma mieć zastosowanie w bieżącym roku 1920 na obszarze Województw: Warszawskiego. Łódzkicgo, Lubelskiego, Kieleckiego i Białostockiego, oraz na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Ustawa rzeczona ustanawia:

Dzierżawa łąk i gruntów, obsianych koniczyną lub trawą, oraz sprzedaż koniczyny i wszelkiego rodzaju traw są dozwolone tylko na rzecz posiadaczy bydła i koni oraz wojskowości, zarządów gminnych, instytucji społecznych i przedsiębiorstw przemysłowych, posiadających siły pociągowe, bydło opasowe i mleczne dla ich rzeczywistej potrzeby.

Odsprzedaż traw i koniczyn na pniu z gruntów, wydzierżawionych od ich właścicieli lub posiadaczy, jest wzbroniona i podlega karze.

Sprzedaż wyżej wymienionych pasz na targach nie ulega żadnemu ograniczeniu z wyjątkiem przepisów ustawy o lichwie,

W razie braku dobrowolnej ugody między stronami z powodu wygórowunej ceny dzierżawy lub sprzedanej, ustanowi ją na żądanie odzierżawiającego lub kupującego, po wysłuchaniu interesowanych, odnośne starostwo względnie urząd powiatowy.

Umowy już zawarte i zawrzeć się mające przeciwne tym przepisom są nieważne, a zawierane po wejściu w życie tej ustawy stanowią przekroczenie, karane w drodze sądowej grzywną do 5000 marek lub 7500 koron, ewentualnie aresztem do 6-ciu miesięcy.

Ofiary. Do Komitetu Plebiscytowego wpłynęły następujące ofiary: Cech ślusarzy zebrane na posiedzeniu 600.— marek.

Ogłoszenia urzędowe.

Ogłoszenie.

Do Magistratu wpływają ustawiczne skargi na psucie zasiewów przez umyślne chodzenie po obsianych polach.

Wobec tego Magistrat m. Zgierza zwraca ponownie na to uwagę, że za przechodzenie lub przejeżdżenie przez pola winni ulegną surowej karze.

Zgierz, dnia 4 czerwca 1920 r.

Magistrat

Ogłoszenie.

Niniejszym zawiadamiamy mieszkańców m. Zgierza, iż Sekcja Zaprowiantowania posiada do sprzedania obuwie damskie i męskie, szczotki do szorowania, pelúszkę i otręby jęczmienne.

Zgierz, dnia 4 czerwca 1920 r.

Sekcja Zaprowiantowania.

Rozporządzenie.

Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania rubli carskich przy wpłatach na 5%-we wewnętrzne pożyczki państwowe z 1920 r.

Tytułem wykonania ustaw z dnia 27 lutego 1920 r. w przedmiocie wypuszczenia pięcioprocentowych długo — i krótkotyrminowej wewnętrznych pożycek państwowych z 1920 r. (Cż. Ust. R. P. №№ 21 i 25 z 1920 r., poz. 115 i 152), zarządzam co następuje:

1) przy wpłatach na 5%-we wewnętrzne pożyczki państwowe z r. 1920 aż do odwołania przyjmować się będzie ruble carskie w odcinkach po 100 i 500 robli po kursie 216 mk. pol. za 100 rubli carskich;

2) pozostałość w markach, wynikającą z kursu przerachowania, nie przekraczającą 50 marek, zwracać się będzie przy wpłacie, w razie zaś, gdy pozostałość ta przewyższy 50 marek, subskrybent obowiązany będzie dopłacać w markach do pełnej setki;

3) przy uskutecznieniu wpłat na wewnątrz pożyczki państwowe z r. 1920 w walucie rublowej na tymczasowych świadectwach tych pożyczek notować się będzie sumę rybli carskich, wpłaconą za te świadectwa.

Warszawa, dnia 1 maja 1920 r.

Minister Skarbu: w z. (—) **R. Rybarski.**

Rozporządzenie

Urzędu Walki z Lichwą i Spekulecją, Oddział w Łodzi.

Na podstawie art. 9 Ustawy o obrocie ziemiopłodami z dn. 19/XI 1919 r. (Dz. Ust. R. P. № 89, poz. 485 z r. 1919) w uzupełnieniu rozporządzenia w przedmiocie spożycia w zakładach publicznych z dnia 31/XII 1919 r. (Dz. Ust. R. P. № 4, z dnia 21 L. 1920 r.) zarządza się odnośnie do obszaru m. Łodzi, co następuje:

1. W restauracjach, pensjonatach, garkuchniach, jadłodajniach, barach, publicznych bufetach i klubowych, mleczarniach, kawiarniach, hotelach I i II kategorji ilość mięsa w porii obiadowej powinna wynosić 150 gr.i w III kategorji 100 gr. To samo obowiązuje również przy podawaniu do pokojów i t. d. Waga porcji mięsa w stanie gotowym musi być umieszczona w cenniku.

2. W restauracjach, barach i wogóle zakładach, gdzie się odbywa sprzedaż napojów wyskokowych, cena obiadu z dwóch dań w zakładach I-ej kategorji t. j. I-go rzędu z wyższemi kosztami administracyjnemi, nie może przekraczać 18 mk. II-ej kategorji t. j, I-go rzędu z mniejszemi kosztami administracyjnemi 10 mk., III-ej kategorji t. j. drugorzędnych 12 mk. Czas obiadowy w takich jadłodajniach rozpoczyna się o godz. 12-ej, a kończy się o godz. 5-ej.

3. W jadłodajniach, w których ceny najdroższego obiadu z dwóch dań nie przekraczają 8 mk., nie obowiązują przepisy wielkości porcji (art. 5 rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dn. 31/XII 1919 r.) W powyższych jadłodajniach może być podawana w czasie obiadowym kawa i herbata w cenie nie wyżej, niż 70 fen., za herbatę z mlekiem 70 fen., za kawę z mlekiem 1.30 fen. (jedna piąta litra).

4. Cena zupy lub rosołu I-ej kategorji nie może przekraczać 2 mk., w II-ej 1,75 fen. w III-ej 1,50 fen.

5. W pensjonatach, kawiarniach, jadłodajniach, gdzie nie odbywa się sprzedaż napojów wyskokowych, cena obiadu I-ej kategorji może być droższa o 15 proc., w II-ej o 10 proc., III-ej o 10 proc.

6.—W obiedzie dwudaniowym musi być podana do wyboru konsumenta codziennie najmniej jedna potrawa mięsna niesiekanego, pieczonego.

7. Przynależność zakładu do jednej z trzech kategorji określa Wydział Przemysłowo-Handlowy Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją i oznacza w cenniku.

8. We wszystkich zakładach wymienionych w par. 1 rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 31/XII 1919 r. ceny nie mogą przekraczać:

za szklankę herbaty (jedna piąta litra z sacharyną 1 mk.

za szklankę herbaty (jedna piąta litra) z cytryną i sacharyną 1,35 fen.

za szklankę herbaty (jedna piąta litra) z mlekiem i sacharyną 1,50 fen.,

za szklankę kawy (jedna piąta litra) z sacharyną 2.50 fen.,

za szklankę czekolady (jedna piąta litra) na mleku 6,50 fen.,

za szklankę czekolady (jedna piąta litra) bez mleka 5,50 fen.

9. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 14 maja 1920 roku.

Łódź, dnia 14 maja 1920 r.

Naczelnik Wydziału Przemysłowo-Handlowego
Radca Ministerjalny **D. Pawlikowski.**
Naczelnik Urzędu Radca Ministerjalny **Dr. Grabowski.**

Rozporządzenie.

Ministra Aprowizacji w przedmiocie zakazu wyrobu lodów

W uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dn. 31 grudnia 1919 roku w sprawie ograniczeń spożycia w zakładach publicznych (Dz. Ustaw Rz. P. № 4 z dnia 21/I 1920 r., poz. 21) i na podstawie art. 9 ustawy o obrocie ziemiopłodami z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Ustaw R. P. № 80, poz. 485) oraz dekretu Naczelnika Państwa z dnia 11 stycznia 1919 roku (Dz. Pr. P. P. № 7, poz. 109) zarządza się co następuje:

Art. 1.

Wyrób lodów we wszelkiej formie i wszelkiego rodzaju, nie wyłączając lodów owocowych, oraz sprzedaż ich we wszystkich zakładach ze spożyciem na miejscu (restauracjach, pensjonatach, garkuchniach, barach, bufetach publicznych i klubowych, mleczarniach, kawiarniach, hotelach, — również przy podawaniu potraw do pokoi, — cukierni i t. p.), — jak również w sklepach i handlu domokrążnych zostają zakazane.

Art. 2.

Przekroczenie powyższego zakazu, zarówno ze strony właścicieli zakładów i handlujących, jak i personelu oraz konsumentów, karane będzie w drodze aministracyjnej aresztem do 3-ch miecięcy lub grzywną do 50000 marek.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Urzędowi Walki z Lichwą i Szpekulacją.

Art. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 4 maja 1920 r.

Minister Aprowizacji (—) **St. Śliwiński.**

Sprzedam garnitur mebli, kryty pluszem.
Wiadomość w aptece B. Zaremby w Zgierzu.

Darowny Józef zgubił paszport.

Feldon Hersz zgubił paszport.

Gałek Andrzej zgubił paszport.

Gurner Szlama zgubiła paszport.

Kowalski Wawrzyniec zgubił paszport.

Lubiszewska Irena zgubiła paszport.

Łuczak Andrzej zgubił paszport.

Nusman Icek zgubił paszport.

Rogowska Antonina zgubiła paszport.

Szymański Jan zgubił paszport i świadectwo murarskie.

Magistrat, Zgierz.

Druk M. Nowicki i S-ka Zgierz.